

Kedves Barátaim! Bevezetőként elmondanám Néktek, nem úgy van ám az, mintha én verset írtam volna, hisz ez természetesen egy költői túlzás. Ha ötven évvel ezelőtt tákoltam volna össze ezt a fércművet, azt mondanám, írtam egy csasztuskát. De most, hogy vettem azt a merészséget, és megküldtem koszorús költőnknek, Papp Zoli barátunknak, a Trójaiaknak, a Szívedre ne vedd, az Idejük van a zsoltároknak című verses kötetek alkotójának, egy tenisz évadzáró művecskémet, ő helyre tette a dolgokat. Azt írta vissza szó szerint, hogy ez egy **jó kis baráti rigmus**. Így hallgassátok!

Mozaik képek

(a József Attila gimnáziumban

1960-ban érett

negyedik C osztályáról,

fél évszázad távlatából)

[1960 – 2010]

Iskolánk volt a József Attila,
Ötvenhat-hatvanas ciklusa,
A C osztály alagsorban s emeleten,
Rád gondolok, hogy felejtsem?

Ötven évünk elsuhant,
Emlékezni nehéz roppant,
Csak mi szép volt, maradt meg,
Minden más már lepergett.

Ötvenhatos osztály voltunk,
Vérzivattarral indultunk,
Népfelkelés, forradalom,
Öröm, várakozás az arcokon,
Egység és szolidaritás,
De jött hamar a csalódás.
Orosz tankok a Körtéren,
Lesipuskások a tetőtérben,
Véget vetnek az álomnak,
Helyet adnak megtorlásnak.

A szilencium egy perces,
Minden néma, minden csendes,
Kovácsné és Scheitz tanár úr,
Érzik, feszül nagyon a húr.
Fel is borult az egyensúly.

Landolt ejtőernyősök hada,
Bicegős a történelem óra,
Kornidesz Mihály tartja,
hisz ez csak egy ugródeszka,
Pártház-harcos kultúr-figura.

Huszár Tibor lélektana,
Dialektikus pszichológia,
Pisztolyos munkásőr ideológia,
Nem állhat ellen emberfia.

Toborozza KISZ tagságát,
Megbízható Ifjú Gárdát,
Csak a Füst és Lombosi,
Nem dől be más senki.

Messze már a **bemutakozás**,
Papp két vagy három pével,
Korányi ajtót verő fejével.

Ferenczy Gyuszi, Béni,
Botladozásink végig kíséri,
Osztályfőnökünk három éven át,
Oktatja magyar és orosz szakát.
Erdélyből jött, szovjetben végzett,
Balkánon fényképre nem tellett,
Nem tudjuk, milyen volt kiskorában,
De itt van köztünk, mostanában.

Osztályunkat Gárdonyi Gézáról nevezte,
Küldi **Bencét**, hogy szobrát fényképezze,
Elvisz Egerbe, lássuk csillag várát,
Emlékházát, íróasztalát, zongoráját.
Erről szólt a szép műsoros este,
Dobó kapitány vitézeit lelkesítette.
Felelni nála, szöveg vázlat, jó-jó,
de mi is az eszmei mondanivaló?
Nem elég röviden, tömören,
Fejtse ki csak bővebben!
Nem egyszerű feladat,
Hogy védőszárnyai alatt,
„Május” újságunk elindulhat.
Szemet szúr, ki sokszorosítani akar,

De ez kivétel, dönt a tanári kar.

Béni elsőben szavaló versenyt rendez,
Szólaljon meg, ki erre nem rest,
Juhász Gyulát, az első munkát,
Én őt dicsérem csak, az élet anyját.

Negyedikben faliújság verseny,
Jön az érettségi, felvételi,
Idejét erre ugyan ki fecsérli,
Orcánkat megmenti. **Szűcs Laci.**

Béni karrierje töretlen,
Kitartása elnyűhetetlen,
Közgázon és Orvosin,
nyelvi tanszék és intézet
Orosz, angol nyelvészet.

Oroszul írunk, olvasunk,
Megszólalni alig tudunk.
Nyelvünk döcög, akadozik.
Leckéinkben felderítők,
Kolhoz tagok, munkások a menők,
pohár vizet kérni nem tudunk,
(prosu sztakan vadü)
Képes nyelvmesterig el nem jutunk.

A történelemet Zebi tanítja,
Hogy kerül a csizma az asztalra?
Hannibál áll a kapuk előtt
vagy portás volt azelőtt?
Kötött a tananyag, nem hagyható ki,
Marx tőkéje könyvespolcon forog,
De közbeszólt rögvést a Sallai,
Náluk nem szokott forogni!
Kultúr-emberekről van itt szó,
Nem is lenne ez neked való!

Mindezeken túlmenően,
Szimpátia leng a levegőben,
Emberség, érzelmi töltés,
Elhivatottság, odafigyelés.

Találkozóink támogatója,
Sors-fordulóink tanúja.
A Jóska öreg diákjai s története,
Könyvtáros keze nyomát viselte.

Saxa locuntur - A kövek beszélnek,
Mindent, mi fontos, felidéznek.
Osztályunkat is megtiszteli
Helyet kap benne: Irk Feri,
Isépy Pisti, Korányi Laci, Papp Zoli.

Rómaiak és barbárok,
Konkurrens táborok,
Nyuszi néni végig marad,
Új latin tanár sűrűn akad.
Der, die, das míg meg nem ragad,
Konjugáció és deklináció,
beleizzad minden nebuló.

Végre aztán csengő szólt,
Nu, halljátok-e elég volt!
Kifutottunk már az időbül,
Megint vigyorogtok veszettül!
Bölcs mosolyú **Tárkányi,**
Kiugrott kispap **Dobossy,**
Jöjjön ki szótárával **Szódényi,**
Hová tűnt el **Bárany Feri?**
A vers címe Lesbia madara,
latinról jambusokban fordítva,
Írója nem Karinthy s Kosztolányi,
Csak Papp Zoli és a Péchy,
De a jelest megérdemli.

Énekórán dénégyzet pénégyzet,
Le-, be-, ki-, fel vezényel.
Csángó népdallal semmi nem ér fel,
Veres az ég tova felé,
Az én rózsám arra felé.
Szőlőhegyen köröszkül,
Megy a kislány köröszkül. (zárójelben: pöcsöstül)
Pentelei hármaskocka de magos,
Tetejébe vörös csillag, de ragyog.
Népdal, mit sokan sokáig énekelnek,

Nem hallotta ezt felnőtt, sem gyermek.
Nem tudtunk akkor sokat róla,
Mert **Csató Ádám** eltitkolta.
Most Csíksomlyón van álló szobra,
Pünkösdi búcsút felkarolta,
Ezer székelyleány öregapja.

Tornaórákat se feledd,
Kilián Árpis Cipibácsija
Szigorúan hagyta meg,
Kinek tornából kell a jeles,
de magast ugrani nem szeret,
A súlyt is röviden löki el,
Kosarazni, focizni, teniszezni kell,
vagy futnia lélekszakadva terepen,
kínlódni talajon és tornaszeren,
nyújtón, gyűrűn, szekrényen.
Az udvaron kiskapus foci,
nyílegyenesen talál bele
sokszor **Borbély Gyuszi**.

Vegyiszeretár, boszorkány-konyha,
Nyitrai Robi megmondhatója,
Mindig sűrű, mindig forog,
Kémcső és sejtelmes anyagok,
Gyorsan-gyorsan, megy az idő,
Lakmuspapír, Bunsen égő,
Még egy kísérletre elegendő.
Fizikát a Windischné okítja,
Öt gyermeknek édesanyja,
Vagyonsok képlete, kísérlete,
De legmeglepőbb kérdése,
Nem szárnyalja túl egy se,
Kivé ez a légy? – kérde elmerengve.
Cérnaszálon keringett körbe,
míg gazdája útjára engedte.
Pofátlanság volt a javából,
Egyszer kizártuk az osztályból.
Retorzió, nehéz dolgozat,
Lélegzetünk megszakadt,
Jeles belőle nem is akadt.

Ó, jaj, **matematika,**

Mindjárt itt a **Fiala!**

Haptákba vágjuk magunkat,
Ha a folyosón elhalad.
Nincs itt mellébeszélés,
Se fogszabályozó behelyezés,
Meg kell felelni és kész.

Földrajz órák, barátságos emlék,
Firtl tanár úr kedvenc témája,
Az aluminium felhasználása,
Kérem szépen, kérem szépen,
Striguláztuk, hányszor hangzik,
Száznegyvenegyszer éppen.

Nincs annál szebb semmi más,
Mint egy **osztály kirándulás,**
Egerbe, a hősi várba,
Börzsönybe, a Csóványosra,
Határsávba engedéllyel,
Ki éri ezt ma fel ésszel?
Győr – Sopron és Pannonhalma,
Sümeg, Csesztnek várromja,
Mind megnéztük szépen sorba.
Meddig várjak még? –indulna,
Jöjjetek és menjünk!
Tovább ne vesztegeljünk,
Sebes szárnyon idő elszáll,
Sok, amit még nem is láttál.

Negyedikben osztály-buli,
Lillához írt Csokonai,
Ó, hogy kotyog a kebeled,
Melyben szívemet viseled.
Mégsem adtunk elő műsort,
Elhamarkodott döntés volt,
Többen hívtak meg leánykát,
Azt a Kaffka tánc-iskoláját!

Mondókámat **befejezem**,
Öröm s bánat egybeszökken,
De mindez előre volt látható,
Íme, érettségi tabló s meghívó,
Osztálylétszám harmincnyolc fő,
Hiányzik - igazoltan - tizenkettő,
Nem jelent meg még egy-kettő.

Ballagásunk folytatódik,
Ki tudja, még hová s meddig,
Örömteli fiatalság múltán,
Az élet kacsringós útján,
Vigyázzuk egymást, amíg lehet,
Tartson össze barátság s szeretet.

Írta: Péchy Zsolt, egy fiatal költő-jelölt.

Budapesten,
Pesti Söröző Állomás
50. mérföldkövén
2010. május 15-én